Написав Яна Рожнятовська
Понеділок, 14 вересня 2015, 04:01

Вітер шепоче у сутінках долі,
Мрії бентежить ліниві і кволі,
Стукає в душу, стріляє у скроні,
Плеще хвилинами в вічні долоні...

Дощ - передвісник осіннього суму,
Крапле поволі і думає думу...
Клен пожовтів, похолився трагічно.
Все в цьому світі не вічно, не вічно.

Вітер співає у стиглому житі
Про неминучіть наступної миті,
Про незбагненність пройдешнього болю -
Шепче він тихо намоклому полю...

Вічно сумує, стікає і плаче
Дощ за вікном моїм, нібито, наче
Дні мої плачуть за щастям колишнім
Тугою осені перед Всевишнім.